

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Ko-lomp! Ko-lomp! Ko-lomp! Gyere közénk! Hív a tánc! Lángol a tűz! Él a magyarság!

„A magyar lélek dús virágpóra sírok felett illatoz, lengedez. A méz a régi lesz, amely a lélek szent porából készül. Mi továbbadjuk drága örökségül.”

(Reményik Sándor)

Minden alkalom ajtót nyithat.

Legyen mindig kéznél-zsebben a magocska, mert ha valamikor, most éljük a vetés idejét! A diaszpóra napjainak végtelenig tartó missziója 2009-ben a cserkészbál éjféli táncprodukciójával („Táncra, magyarok”) aratást végzett! A látszólag csak látványra és szórakoztatásra felépített néptáncjelenet néhány régebben elvetett magocska földjét olyannyira megöntözte, hogy korahajnali rügyezésre döbbenhetett. A nézők között elrejtett vagy fél tucat korabeli néptáncos eszméjéből frisslevelűes gallyacskák fakadtak. A tapsvihár után „szerződés” kötődött: „Zóka, taníts minket újból táncolni!”

Aztán eltelt a nyár, és önfeledtségemben azt hittem, csak pillanatnyi fellelkesezés volt az egész. De nem. Már februárban kezdődtek a jelzések, a hívások, így hát 2010 márciusára elkezdtem. Az azóta eltelt két év alatt minden lehető elképzelésemet felülmúlva csak gyarapodott s fejlődött a Regös együttes felnőtt kezdőcsoportja, Kolomp név alatt. Minden szombaton du. 3-kor vidám és lelkes társaság töltötte meg a próbatermünk táncparkettáját! A jelentkezők száma növekedett, minden esetben a megelégedett tagok „szájról-szájra” terjesztett propagandája által.

E két év után 25 tagja van az alegyüttesnek. Nagyrészt kezdők a néptáncban, de van közöttük néhány volt regös táncos is. A hangulat remek! A hozzáállás kifogástalan! A humor, a barátság, a tanulni akarás hihetetlen. Csak hálás lehetek nekik ezért! Mohón szívják magukba minden egyes szavamat. Megünnepelnek, hálásak, kedvesek és fogékonyak. Mindent figyelembe vesznek, és sokszor nyíltan, vagyis gátlás nélkül fejezik ki álmuk beteljesülése közeledését: hogy a Regös együttes része legyenek ők is!

Két kivétellel mindnyájan magyarok, és 90%-ban magyarul beszélők is. Énekelnek, csújogognak, nevetnek, barátkoznak és terveznek - velem együtt, mert már szövöm terveimet velük. Tisztelik egymást! Pedig a csoport teljesen heterogén korban, testteremben, tehetségben, tudásban, mindenben! Mégis már egy egységet képeztek. Nem akarom elkiabálni, de így van.

A táncpróbák igényei fokozatosan növekedtek a hónapok folyamán. A bemelegítőtől - utána a válogatott táncrendek 60 perces oktatását illetve - a záró szabad tánc fergeteges erejéig, a kétórás összejevetel minden perce *érdemes!*

KÉT ÉVES A REGÖSÖK
KOLOMP csoportja!

Az eddig elért eredmény meghatározó. Lényegében mostanáig 4 magyarlakta vidék mozgásával foglalkoztunk: Tiszahát, Magyarpalatka, Szék és Kalotaszeg. Kezdetben csupán a legegyszerűbb alaplépésekkel, egyáltalán: a test ritmusra való reagálásával küszködtek, valamint a lélegzési ütem összhangját igyekeztek türelmesen megtalálni. Ezek a gyakorlatok készítették fel még a leggyengébbeket is a tánc elsőkörű kezelésére. Ki-ki saját lehetőségeit alkalmazva, de mindenki felfedezte a magára szabott stílust. Azonos módon az igazi csoportszellem is hozzájárult a sikerélményhez. Öröm volt számomra követni „új diákjaim” egyéni fejlődését, vagy észrevenni gondjaikat és azokban is segíteni.

Minden akadály ellenére már szépen, ruganyosan járják a különböző csárdásokat, a páros forgások fenthangsúlyát is kezelik, érzékelik a megadott vidékek közti különbségeket, s egyesek már a táncrendek alapfiguráit is felismerik. Ismétlem, a legemelőbb a köztük kialakult kapcsolat! Vigyáznak egymásra!

Tavaly december közepén volt az utolsó próbánk. Teljes létszámmal! És a rákövetkező estén pedig ünnepélyes „záró szalonnasütést” rendeztünk. Ismét teljes létszámmal! A „Kolompok” folytatni akarták a nyáron is! Végül elfogadták, hogy kell a pihenés, a kikapcsolódás, a „leállás”, hogy aztán teljes erővel fogjanak ismét hozzá.

A zárónkon feltettem egy kérdést, amelyre minden „Kolomp” válaszolt. Hol nagy mosollyal vagy könnyes szemmel, akár mélyen elgondolkodva, ezeket mondták nekem *(ábécé sorrendben)*:

ZK: Hogy, hol s miért visszakapcsolódni, avagy felnőtt korban elkezdni magyarul táncolni? Érzéseid? Elvárásaid?

Barják Mariann (volt „kis-regös”):

Hát mit érzek most? Nagyon boldog vagyok! Ezzel épp elég. Kevés szó, sok szeretet. Azt várom 2012-től, hogy elérjük célunkat. Nyerjünk! Teljesítsünk a fesztiválon!

Barkáts Gabi:

Erősen „visszakapcsolódtam” magyarságomhoz, magyar családom gyökereihez, és új „Kolomp” családomhoz is. Szeretném megosztani

Havi „HUFImondat”:

„S amíg össze nem forr ez a fonál,
míg nem fogjátok meg egymás kezét,
addig korbácsol ott fentről az Isten,
bűnös fiait addig űzi szét.” (ism.)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„Talán mégis elhunynak a szavak,
szétfújja őket is a globalizáció szele?”

Ha egy mű egyszer megíródott s szerencsésen még könyv is születhetett belőle, akkor előreláthatólag meg is marad, bizonyos mértékben nem felejtődik el, mint ahogy érvényességet kap az a törvény is, amelyet megszavaznak. Beidegződik. A kimondott szó is megörökítődik, ha a magnóból számítóba kerül, s majd óvatosan lemezre is ráégetik... Mert a szavak menedékei a jegyzetek-könyvek oldalai, de a hangfelvételek-fájlok is egyaránt.

Hasonló módon a szájról-szájra továbbadott s milliószor elénekelt népdal óriási kamattartalék! Még ha csak egy valaki éneklő, akkor is megmentődik az a zseniális poézis, amelyben a magyar élet egésze fogalmazódott meg! A kérdés viszont az, hogy meddig? Hol? Kikben? Miért? Akarunk-e emlékezni? Az elmúltból meríteni? Idézni? Életfogytiglan tovább s továbbadni? A ragaszkodás gyengeség, vagy épszerűség? Hiszen ha nem ismerjük, ha nem fogjuk fel a múltat, annak lapos és veszélyes megisméltésére vagyunk ítélve. Miért s mikor oszlik szét egy szó ereje? Vagy az elmúlás szele csak „arrébb viszi”, hogy mások kapják meg? Mit kell újra megírni? Mint a vetés-aratás, ha egyszer elfogyasztottad termékeidet, újból elvetendő szemek kerülnek a kezvedbe, hogy a jövőben se ehhez. Ilyen lenne a szavak világa is! Viszont közben a média, az információ sokasága kétes fogalmakkal árasztja el napjainkat.

Virginia Woolf szenzációs kifejezéseiből idézek egyet:

„Nincs az a sorompó, zár vagy lakat,
amely erőszakával korlátozhatná az eszmém szabadságát!”

- akármilyen kicsiben is - mindazt, amit tanultunk eddig. Remélem 2012-re munkám megengedi, hogy mindig eljöhessenek a próbákra, hogy az együttes egyre erősebb legyen, és sokat táncolhassak!

Bauer Pali (Vágó Csilla olykori regös táncos fia):

Boldog és kíváncsi vagyok! Meghat az, hogy végre eldöntöttem, hogy beállok az együttesbe. Nagy kedvem van, kár, hogy csak rövid ideje csatlakoztam, de máris sok az elvárásom!

Benkó Laci:

Elvárásom az, hogy minden résztvevőnek továbbra élvezetes legyen, és hogy fejlődjünk szépen a „regös” tudásban, valamint, hogy a környezetünkben is jó benyomást keltsünk, és ez által serkentsük az egész „regösmozgalmat” is.

Benkőné Honfi Aranka (Laci felesége):

Azt érzem, hogy idejárni néptáncolni kiegészíti életemet! Csak azt akarom, hogy még-még, tovább-tovább, előre!

Folyt. a 2. oldalon

Jorge Luis Borges is így fejezte ki ehhez kapcsolódó meggyőződését:

„A Paradicsomot mindig úgy képzeltem el, mint valamilyen könyvtárat...” (Siempre imaginé que el Paraíso sería algún tipo de biblioteca).

Közben itt a nyár is már a végét járja... Márciusi hangokat hallok... a jelenünk tanúszeit: miközben dermesztően gyorsan fogy a szórványmagyarság a határon túli legnagyobb magyar városokban, mégis hány különböző módon, mennyi látszólag egymástól eltérő eszközzel igyekszik megmaradását fenntartani e szétszórt magyarság. Egyidejűleg a nagyvilágban cserkészek népdalt énekelve másszák meg a hegyeket, sok százezer békés tüntető járja be Budapest ereit, elviselhetetlen hideg nyomja a Kárpátalját, a néptáncmozgalom az óriási dél-amerikai biennáléját készíti, s közeledik a 48-as Szabadságharc hangulata is. Csak azt kérem közösségemtől is, hogy oly szavakkal szólaljon meg s olyan övatossággal nyilatkozzon, hogy új megszemeltetést, megdöntött fogalmat, felelősségteljes bizalmat nyújthasson.

Átváltozott értékek szerint kell megtanuljunk élni, mint magyarok. Bár sosem felejtenék el, hogy egy-egyetlen szavunkkal megváltoztathatjuk egy másik magyar életét.

Zólyomi Kati

Nem lehet gyarmat abból a népből,
amely iszonyatosan szétszórván mégis olyannyira képes egymáshoz tartozni! Manapság már csak e szétszórttságban növekedhet az erőnk is. (ZK)

A KÖRS 2012. év első gyűlése

Január 16-án a KÖRS Lomniczy Mátyás új lakásában jött össze. Collia Alex munka miatt nem lehetett ott. Mindig nagy öröm e gyűlés, mindig a legösszintébb eszmecsere jelében sikerül kommunikálnunk. Most is így volt. „Laska à la paroissien”-nel csilapítottuk éhségünket, szomjunktat viszont jeges sörrel és pezsgővel.

A lakás teraszán foglaltunk helyet és osztottuk meg gondolatainkat a legkülönbözőbb cserkésztagyakra terén. A KÖRS tagok véleménye nem mindig egy húron pendül, ámde mégis a cserkészszme útján halad ezek esetleges megoldásáért. A cserkészvezetés dilemmáit próbáljuk egyenként megoldani. Végeredményben ez volt az egyetlen célunk, amikor megalakultunk 2006-ban. Ez érdekel, ez mozgósít, ez hajt előre!

Az idén ismét teljesen különleges VEKI-t szeretnénk szervezni, vagyis olyant, amely a legfiatalabb vezetőket is megrázza, meghatja, újból felhívja figyelmüket a cserkészélet legszebb, legmélyebb alapelveire. Március végén vagy április elején lesz, Buenos Aires megye valamelyik rejtélyes helyén. Ott, ahol a csillagok fényesebben ragyognak, ahol vízcsofogás ringatja az éjjeli álmokat, ahol a szellő muzsikát alkot a falevelek táncával. Ahol a csend nem az, hanem a hajnal hangjai kottáját írja meg számunkra!

Ez alkalommal, mint minden nyári ülésünkön, Zsuzsi születésnapját is megünnepeltük, Ines által süített „remektortával”, amelynek tetején két szikraszóró pálcika

b.-j.: Zólyomi Kati cst., Gorondiné Haynal Edith cst. cspk., Lomniczy Mátyás cst. körzeti pk., Haller Ines st., Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst., Ughy Viktor st. és Szilvássy Lőrinc cst.

és egy nagy gyertya égett a „Serkenj fel” énekünk alatt. Nagy taps és ölelések után hajnalig nyújtózódott az összejövetel...

A csapatvezetés tényezői mellett sok más témát is átmozgoltunk, abban a tudatban, hogy minden elképzelés, bármennyire lényegtelennek is tűnhet, bizonyára eszköz s segítség lehet a további megmaradás, a folytatás elérésében. Néhány nappal később már tágabb körű évadnyitói találkozózt is rendeztünk Haynal Edithnél, amely alatt az elkövetkező évekre gondolva a természetes parancsnoki leváltásról s az e szerepre való esetleges jelöltekről tanácskoztunk.

További jó munkát kérve a megértő Istentől,

Zólyomi Kati cst.

KOLOMP...

Blahóné Honfi Juló:

Számomra a néptánc egy gyönyörű újrafelfedezés! A tánc az egyetlen fizikai tevékenység-torna, amit tényleg élvezek, ahol több korosztályú, érdeklődő, természetű emberrel egy olyan csoportos élményt van lehetőségem megosztani, ami a szívünket, fejünket és testünket veszi igénybe. Szívemet, mert valahányszor hallom a zenét már forr bennem valami; fejemet, mert nem kis odafigyeléssel jár; testemet, mert minden porcikámat megmozgatom! Ez olyan valami, ami „belülről” indul s aztán kezem, fejem, testem reagál rá! Nem sok alkalom akad, hogy megoszthassak egy tíz vagy húsz évvel fiatalabbal, akár húsz évvel idősebbel, magassal-alacsonyval, vékonnyal-testessel olyant, ami tényleg összeköt mindnyájunkat! Nekem nagyon tetszik a „vegyes” csoport! Igazi barátokra leltem a néptáncon keresztül, és a foglalkozásokon nagyon sokat nevetek. Egy nagyon jó fesztiválra vágyom! Lehet is valamitől többet kérni?

Colombo Ethel (rajtunk kívül nincs vonatkozása a magyarsághoz):

Eddig egy nagy élmény számomra hozzátok tartozni! Mindig kényelmesen éreztem magamat köztetek, annak ellenére, hogy nem értem a magyart. De már értek egyes szavakat, mondatokat: „párcsere”, meg „csárdás”, „fenthagsúly”, meg „lassan” vagy „jobbra-balra” és „most”, és azt is, hogy igen, nem, szervusz, gyere ide... A csoport hihetetlen! Befogadó, kedves! Idetartozom!

Fekete Pali (erdélyi magyarok leszármazottja, huszonéves, spanyolul válaszolt, ez szavai szószerinti lefordítása):

Ez az egész nagyon meglepett engem, mert már régen meg akartam keresni eredetemet és egy ilyen embercsoportot is! Talán véletlennek tűnhet, hogy idekerültem hozzátok! Remélem, haladok veletek, mindenben!

Francisconé Balthazár Márta:

Az érzésem az, hogy az egész csoportból - attól függetlenül, hogy egy nagyon

folyt. az 1. oldalról

vegyes társaság - egy olyan szellemes, hangulatos és érdekes társaságot tudtál összehozni, hogy nagyon jól fog működni, nemhogy 2012-ben, hanem hosszú éveken keresztül. Azt várom, hogy fellépjünk, és hogy még 2012 alatt a Találkozón olyan sikert arassunk, mint ahogy a Regös főegyüttes!

Kanowsky Albert (alapító regöstáncos, 2011. év végén állt be az együttesbe):

Újból táncolni, újból „mozogni”, ismét átérezni a magyar hagyományt! Tetszik! Örülök!

Káli Norbert: (vagyis Keve Tito, évekig lelkes regös volt):

Hahaha! Észrevettem, hogy eltelt az idő! Szeretnék újra úgy táncolni, mint annakidején! Klassz a csoport, nagyon jól érzem magam itt!

Kónya Mimi:

Nekem ez nagyon megható, mert igen régen nem voltam magyarok közt, nem beszélhettem magyarul, és mégis nagyon jól érzem magam itt veletek, köztetek. Nagyon tetszik, ahogy te vezetsz minket. Lehet, hogy ha nem te csinálnád, nem lenne ilyen jó... (Mimi megkért, hogy ezt is írjuk be).

Kovács Zita (magyarországi huszonéves lány, itt dolgozik):

Fantasztikus érzés volt először „itt” viselni egy magyar népviseletet! „Itt” néptáncolni először életemben, és veletek, Argentínában! Magyarországon, ahol felnőttem, ez egyszerűen soha nem fordult volna meg a fejemben. Mikor kijöttem - s ugye, eljöttem a Hungáriába -, akkor ismertem meg rajtad keresztül a magyar néptáncot, és ez nagyon jó érzés. 2012-ben nagy erővel fogok veletek készülni a találkozóra, nagyon várom - és izgatott vagyok miatta!

Lencz Karcsi: (sok évig a déli Pacsirta együttes táncosa volt):

Hát elsősorban meg kell köszönnöm az együttesnek, hogy befogadott. Elindul-

DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

NÉGY ÉS FÉL HÓNAP HIÁNYZIK A XI. DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNC TALÁLKOZÓIG!

Újabb magyar nemzetközi néptáncélmény! Negyedszer Buenos Airesben!

2012. július 20-tól július 29-ig: Két kiváló gálaest a belvárosi Teatro Avenida gyönyörű termében, utána egy hetes táncszimpózium két hazai táncospárral (oktatás: **Kupec Mihály és neje**, valamint **Makovinyi Tibor és Hortobágyi Gyöngyvér**), hazai népi zenekar (**Dobroda**), hagyományörző vendég-együttes (**Ilosvai Selymes Péter**) és az összes dél-amerikai magyar néptáncgyűttes részvételével!

Impozáns, rendhagyó, egyedülálló! A mozgalom legizgalmasabb eseménye!

További információ: a következő HUFII számokban, személyesen vagy: fesztival2012@gmail.com

hattam újra olyan valamivel, amiről már azt hittem sohasem fogom még egyszer csinálni: néptáncot járni! Ez számomra nagyon fontos! Valami „felfrissült” bennem. Ez egy új kezdet. Nagyon hálás vagyok mindenkinek, hogy annyira elfogadtak. És hát rólad mit mondhatok... 2012-re szeretnék már jobban táncolni, örülök, hogy a Regösben is közreműködhetek, mert hát a magyar kolóniának a Regös az „elsőrangú” néptáncot jelenti! Boldog vagyok! Boldogan jövők a próbákra! Boldogan segítök, amiben lehet! Csókolok mindenkit!

Lépés Mimi:

Nagyon megható ez számomra, mert mamám emlékeit hozza vissza nekem, amit nagyszüleim meséltek akkoriban... Sajnos még nem értek magyarul, de szeretem hallani a magyart! Kiskoromban sokat hallottam magyarul beszélni. Most minden oda vezet vissza, sok az emlék!

Negrisoli Robi:

Elsősorban „tökéletességre” találtam itt. Épp arra, amit én annyira szeretek! Vagyis a „részletcsizolást-részletcsizolást” - hahaha! Hiszen még valóban nem is annyira táncolunk, hanem az alapot sajátítjuk el, ami nélkül nem is táncolhatnánk soha. Legalábbis nem magyar táncot. Lépést-mozdulatot tanulunk. Remélem, szépen elérjük a célt, mert hát arra készítetek minket. Tetszik nekem a magyar kultúra, egyébként „munkafanatikus vagyok”, és itt azt látom, mennyire dolgoznak az emberek!

Proasi Pisti: (magyar családban nevelkedett, magyar nyelvőrakra jár a ZIK-ben, félig magyarul-félig spanyolul válaszol):

Nagy változás állt be életembe! Eddig azt hittem „nem tudom megtenni”, de sikerült, és teljes erőmmel folytatni fogom! Most már „merek”!

Regueirané Fóthy Csini: (Kolomp tagja, sajnos nem lehetett jelen a zárón)

Tóth János (még spanyolul válaszol. Lánya Florencia már két éve regöstáncos):

Az, hogy végre felvettem a kapcsolatot a magyarokkal, teljesen megható! Elvárásom óriási! Flor lányom (a legmagyarabb a családban) nagyon hozzájárult ahhoz, hogy bejelentkezzek ide. Olyan embercsoporttal találkoztam, annyira kedvessé, ahol én, aki életem első öt éve alatt csak magyarul tudtam, megint hallhatom és érthetem a magyart! Mindent megteszek, hogy „visszaszerezsem” családom nyelvét olyannyira, hogy mindennapjaimhoz tartozzon megint. Mert „valami” újból felébredt bennem!

- A Kolomp együttes irányításában a következő meggyőződött néptáncos kollegáim is közreműködtek: **Jeszenszky Böhm Zsuzsi** (minden szombat) és külön alkalmakkor Benkő Sanyi, Lajtaváry András, Bonapartian Edi és Kerekes Miki.

Első naptól kezdve visszaszereztük a Regös együttes egyik legrégebb s leghagyományosabb szokását: annak idején, a próba elején, most a Kolompokkal minden próba végén e szavakkal zárjuk az edzést:

„**Úgy éljetez künn az újvilágban míg vándorlástok bús évadja tart, hogy hozzátok díszít nemzetünk nevére, hogy bennetek tiszteljük a magyart!**”

Már nem „újvilágban” élünk és nem egy „bús vándorlás” végét várjuk, de Ábrányi Emil verse még mindig sok magyar szív kifejezője!

2012. február 11-én megnyitottuk a 3. „Kolompévet”, s az 1. próbán kipihent és kíváncsi néptáncosok jártak végig a gyakorlatot, amely kivételesen és „véletlenül” 3 órára sikerült...

Zólyomi Kati

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Tisza tutajtúra 2013

Másfél év hiányzik csak ahhoz, hogy a cserkészkaland csúcát élje át valahány merész magyar cserkész! 2013 közepén tutajok fogják átívelni a Tisza folyását, visszaidézve a híres **vági tutajút** eposzt rajzoló élményét 1913-ban. A teljesítmény motorja és egyben főszervezője nem más, mint az Argentínában született szeretett cserkész kollégánk, Demes Sanyi st. Megkérdezem *Gemertől* mindazt, amit biztosan minden olvasó is szeretne tudni!

Zólyomi Kati: Meséld el, mi ébresztette fel benned ezt a nagyszabású ötletet?

Demes Sanyi: 1913-ban volt a vági tutajúra Magyarországon, szóval most lesz 100 éve. Hogy is lehetne jobban megemlékezni erről a nagy eseményről, mint egy újabb tutajtúrával? Mikor 12 éves voltam és tanultam a cserkész történelmet, különösen meghatott ez a magyar teljesítmény, valahogy mindig emlékeztem az évre meg az eseményekre, többször gondoltam arra, hogy milyen jó lehetett. Nem hittem volna, hogy 17 év után egy gyerek gondolattal meg is valósulhat. Minden álmomban van valami megvalósítható, csak akarni kell, de erősen!

Az eredeti tutajút résztvevőinek egy csoportja (1913) - <http://mu.cserkesz.hu>

ZK: Mi a terved célja?

DS: A mai fiatalságnak kell a kihívás, a cserkésznek pedig az élmény. Az utolsó években a cserkészlet eléggé megváltozott a világon. Régebben cserkésznek lenni büszkeség volt, ha nem voltál katona, akkor „legalább” cserkész... Most, ha cserkész vagy, többen azt gondolják, hogy egy unalmas, nem egy talpraesett, hanem egy régimódi öreg-fiatal vagy. Én nagyon tisztában vagyok azzal, hogy ez nem így van, de nemcsak mondani kell, hanem tenni érte. A cserkészlet összetartás, munkaerő, együttműködés, ügyesség, meg barátságfejlesztő! Mindezeket pedig bőven átélhetjük egy nagyszabású cserkész túra alatt.

Céлом összeszedni a magyar cserkészeket, akik szeretnének egy vagány táborban részt venni, és ezáltal motiválni a vezetőket, hogy folytassák, ne tegyék félre a cserkészletet. Érdemes. Cserkészkedni egy életforma!

ZK: Kik s hogy segítenek a szervezésben?

DS: Argentínából: Lomniczy Mátyás, Magyarországon: Tárkányi Botond *Kobra* (MCSSZ vízcserkész országos vezetője) és Barna János *Nusi* (Esztergomi vízcserkész), Felvidékről: Asztalos Zoltán (SZ-MCSSZ országos vízcserkész vezetője). Rajtuk kívül a KMCSSZ meg a MCSSZ is besegít a szervezésbe.

ZK: Hogy hangolod össze a tutajok felépítését?

DS: 10-13 tutajra gondolunk, s ez azt jelenti, hogy sok felszerelés meg egy kiváló, beolajozott logisztika kell működjön a túra körül. Mivel Magyarországon a fa, a fenyő nagyon súlyos és túl sok hordót kellene alátetni, Kínából fogunk behozni egy konténer nádat. Igen, nehéz volt utána járni, de ismétlem, hogy csak akarni kell!

ZK: Lesz-e egy terepszemle? Végigjáród a Tisza folyását?

DS: Most augusztusban fogunk készíteni egy próbatutajt. Még valamikor augusztus előtt a magyarországiak le fogják járni a kijelölt szakaszt egy motorcsónakkal. Még nem tudjuk, hogy a Tisza felső vagy alsó szakaszán fogjuk-e csinálni. Az északi szebb, de ott nagy a kompjárat, és ezek közt nem lenne egyszerű átmenni. Majd kiderül.

ZK: Pontosan mikortól-meddig lesz a nagy esemény?

DS: 2013. augusztus első felében, Magyarországon.

ZK: Mennyire számítasz lánycserkészre is?

DS: Valóban nem nagyon pártolom a lányokat a tutajon, de lehet, hogy csinálnak lányos tutajt is...

ZK: Mi lesz veled „utána”?

DS: Még nem tudom, de az biztos, hogy tovább fogok kalandokat szervezni, ameddig csak bírja a testem.

ZK: Fogalmazd meg üzenetedet a világos összes kalandravágyó magyar cserkésznek!

DS: Régen hallottam egy mesét, amelyben az ember élete hosszúságát úgy mérték, hogy összeszedték a sok jó élményét egy kis könyvbe. Az én könyvemben nagyon sok cserkészethez kapcsolódó élmény van, és biztos vagyok, hogy többünkkel így van. Táborházak, őrsegek, programok, nehézségek, portyák, kirándulások, barátok! TUTAJTÚRA A TISZÁN! Akkor pedig írjunk tovább!

A legjobb munkát, *Gemer!*

Zólyomi Kati cst.

Látogasd meg a weboldalamat!

<http://www.tutajtura.com>

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG VALÓRA VÁLIK A ZRÍNYI IFJÚSÁGI KÖR EGYIK NAGY ÁLMA

„Csak akkor születtek nagy dolgok, ha bátrak voltak, akik mertek...”

(Tűz csiholója - *Ady E.*)

„... Nem elég elindulni, de mást is hívni kell... És nem elég akarni, de tenni, tenni kell!...” (Még nem elég - *Váci Mihály*)

Az idén tölti be a Zrínyi Ifjúsági Kör (ZIK) 60. évfordulóját. Hatvan éve születlenül, a tanév hétvégein 50-60 diák és 15-18 tanár *tesz* azért, hogy magyar örökségünk, a magyar érzés, a magyar nyelv ne haljon ki. Szabad idejükben, önzetlenül és szeretettel... Mindezt 18.000 km-re távol Magyarországtól, Argentínában.

22 éve alakult meg a ZIK ösztöndíj-program, amelynek keretében immár 72 ZIK diák ismerte meg személyesen nagyszüleinek hazáját.

Régen várt álom valósul meg az idén, ezen a 60. évfordulón: a **ZIK tanárok csoportos magyarországi útja**. Ezegyszer nem a diákoknak szól az ösztöndíj, hanem azoknak, akik az utolsó 5 évben legalább egy évig tanítottak a ZIK-ben, és vállalják, hogy a következő 4 évben legalább 2 évig tanítanak.

A Bethlen Gábor Alap pályázatán elnyert ösztöndíjnak és a 2007-ben megnyert „Kisebbségekért díj”-nak köszönhetően, március végén 8 ZIK tanár vesz részt Budapesten a Balassi Intézet által szervezett **2. Hungarológia és Információtechnológiai Konferencián**.

A jelentkezéskor három kérdést kellett megválaszolni:

- 1/ Miért tanítottam eddig a ZIK-ben?
- 2/ Miért szeretnék a ZIK tanárok csoportos magyarországi útján részt venni?
- 3/ Miért gondolom, hogy az út hasznos lehet az argentinai magyarság megtartására?

Néhány kivonatos választ másolok ide a 8 résztvevő tanár tollából. Névszerint: Balogh-Kovácsné Kiss Borbála, Beisné Mocsáry Annamária, Blahóné Honfi Júlia, Gorodiné Meleg Judit, Kissné Kraft Márta, Lányiné Miskolczy Dóra, Regueirané Fóthy Csilla és Zaháné Lomniczy Alexandra.

- Mert ebben az önkéntes közösségi munka-láncban én is láncszemnek érzem magam. Szeretném, hogy a lányaim magyar körbe járjanak, és úgy érzem, hogy nekem is adni kell, ha ők másoktól kapnak.

- Mert a ZIK tanári kara egy nagyon kedves és kellemes emberi csoport. Sok tanárt barátomnak tekintek, vagy családomhoz tartozik. Szép lesz azt a pár hetet a Hungarórian kívül együtt tölteni, és még ráadásul Budapesten.

- Mert egy hozzátartozási érzésem van a ZIK-vel kapcsolatban. Egy jó baráti

közösség, amelytől nehéz sok ideig távol lenni.

- Magyar körökben érzem jól magam, ott nőttek fel. Úgy érzem, hogy a magyar beszéd tanítása, gyakorlása, fejlesztése érdemes.

- Érdekel minden olyan továbbképzés, amely a magyar nyelvről szól. Szakkonferenciák, ahol csoportosan élvezhetjük ezt a gazdag nyelvet és kultúrát.

- A ZIK-nek köszönhetem azt, hogy szeretem a magyarságot, és ha Magyarországra látogatok, otthon érzem magam, egy számomra kedves és ismerős légkörben.

- Számomra a ZIK egy élő magyar élmény, a mi kis argentinai Magyarországonk.

- Meg vagyok győződve arról, hogy egy közös élmény, a magyarországi látogatás, a konferencia többi résztvevőjének tapasztalata, gondjainak és sikereinek megismerése, egy budapesti kulturális program, látogatás egy szórványban működő, hozzánk hasonló iskolába, mind, mind egy nagy adag lelkesedést fog teremteni. Nem beszélve arról, hogy mennyi új ötlettel, módszertannal, anyaggal fogunk gazdagodni.

- Előnyt jelent, ha - mint közös cél érdekében dolgozók - nem vagyunk egyedül, megtanuljuk egymást érdemben támogatni.

- Nehéz munka felelősséggel tanítani, sokat kell rá készülnöm, különösen azért, mert nem ez a hivatásom, nem vagyok pedagógus... De úgy érzem, hogy a tehetség hiányát lelkesedéssel és szorgalommal pótolva, egész jól megy.

- Az anyaországi látogatás a nyelv felfrissítését is jelenti számomra. Ott nem csak a hétköznapi nyelvet használom, mint otthon a gyerekekkel.

- Számomra a tanítás kettős célt szolgál: az újabb generációkat a magyar kultúrához odavonni, ugyanakkor saját magamban ébren tartani és elmélyíteni a magyarsággal való kapcsolatot, mikor az órákra készülök.

- Minden intézmény életképességéhez szükséges a világosan meghatározott, igényes célkitűzés és a kitartó és harmonikus emberi csoport, amely a célokat a valósággal egyezteteti, és munkájával kivitelezzi. Mindkét szempont gazdagabb, szilárdabb alapot nyer, ha a tervezett utat csoportosan tehetjük meg.

Ilyen értelemben megyünk... és jövőnk majd vissza!

Zaha Alexandra

ELMENT 3 - VISSZAJÖTT 4:

- jönnek-mennek a szép magyar diáklányok! -

„megtestesült álom”! Gröber Stefí, Jeffrey Teréz, Mattiauda *Luncsi* és Zaha Paula sikeresen tettek eleget a Balassi Bálint Intézet írásbeli és szóbeli követelményeinek. Ugyancsak sikerrel védtek meg később a beadott hosszú záródolgozat tézis jellegű írásaikat.

Ezen kívül az európai nyári szünet alatt bejárták fél Európát is! Hollandiát, Lengyelországot, Olaszország északi részét és Rómát, Portugáliát is a leírhatatlanul szép tengerpartjával. Visszafelé pedig Szerbiát fedezték fel nagy örömmel - nagyon tették nekik. A Balassi szokásos erdélyi kirándulását is végig élvezték, különösen az erdélyi csíksomlyói búcsú páratlan

Mattiauda Luncsi, Zaha Paula, Gröber Stefí, Jeffrey Teréz

hangulatát!

Az idén a ZIK-ben kell működjének, immár mint kiegészítő tanerők. Mire március elején megkezdődik a tanév, ismét köztünk lesznek a rövid ösztöndíjas kislányok is. Mindkét csoport hagyományos hivatalos beszámolóját várja az egész magyar kolónia! (ZK)

A Buenos Aires-i Zrínyi Ifjúsági Kör hétvégi magyar iskolánk diákjai már sok éve érdemlik meg s élvezik a magyarországi ösztöndíj előnyeit! 2011 decembere alatt három 15-16 éves lány (Arcagni Inés, García Conde Zsófi és Makkos Viki) repült át a 90 napos szakaszra. Másrészt pedig egy év otlét után négy 18 éves jött haza. Mennyi öröm, mennyi izgalom, mennyi jutalom!

Az, hogy a mi gyerekeink (mármint azoké, akik már itt születtünk, Argentínában) átmehessenek Magyarországra tanulni, ott élni sok hónapon át - ez (klisék nélküli mondatban!) egy valóban

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Szeretem anyanyelvemet!

Mindennap újra és újra megállapítom, hogy mennyire szeretem anyanyelvemet. Mi is az anyanyelv? Te hogyan fogalmaznál? Anyanyelvem az a nyelv, amelyen édesanyám szolt hozzám, ezen a nyelven nyugtatott, szeretett, itt-ott szidott, nevelt, ezen a nyelven tárta fel előttem a világot, ezen a nyelven mesélte a felejthetetlen meséket, ez a nyelv adott biztosságot, védelmet. Ezt a nyelvet nem könyvből tanultam, hanem az édesanyám, az édesapám, a nagyszüleim szoltak így hozzám. Ezen a nyelven formáltak emberré, ez a nyelv nemcsak beszélni segített, hanem látni, érteni, megérteni, felfedezni, egyszerűen - „élni”. Anyanyelvemen beszélek, gondolkodom, álmodom, imádkozom. **Csak anyanyelvemen lehetek én.** Valahogyan így fogalmaznám meg.

Szeretem anyanyelvemet. Nagyon. Mindenki azt mondja, nehéz nyelv. Én azt mondom, nem nehéz, hanem más. Az agyban a logika magyarul másképp működik, ezt kell megérteni. Persze, egyetértek azzal, hogy a kiejtése nehéz, sok hang van és nem könnyű ezeket elsajátítani, de sokkal könnyebb magyart tanítani, mint például spanyolt! Már sok példát hoztam fel, de hadd említsek még valamit. Nézzük meg, hogyan működik magyarul a számokkal kapcsolatos megnevezések világa. Ismerjük azt a kérdőszót, hogy **hány?** Minden nyelven megvan a megfelelője.

Hány embert látsz? / Hány utassal mentetek? / Hány óra van?

Magyarban ebből indulunk ki. Ezen túl a **hány** szóhoz adunk hozzá egy toldalékot, attól függően, hogy mit akarunk tudni. Minden kérdésnek megvan a toldaléka, amit úgy a kérdésben, mint a válaszban alkalmazunk, szép szabályosan, logikusan. Lássuk a gyakorlatban:

- Hány kutya van a téren? Hat.**
- Hányan megyünk? Hatan**
- Hányas buszra szállunk? Hatos buszra.**
- Hányas cipőt használasz? Harminchatos cipőt.**
- Hányadik omlott? Hatodik.**
- Hányadika van ma? Hatodika.**
- Hányadikán indulunk? Hatodikán.**
- Hányadikától leszel ott? Hatodikától.**

Próbáld ezeket más nyelven megfogalmazni, és akkor észreveszed, milyen tökéletes felépítése van a magyar-nak.

Mindig felhozom azt a tényt is, hogy a magyar mennyire „művészi nyelv”: festményekben beszél, amit mondunk, azt képekben látjuk magunk előtt. Erre is naponta talállok új példát. Ilyen a **falfirka**, ugye tudod, mit jelent? Akkor is, ha először hallod ezt a szót tudod pontosan, mit akar kifejezni. És íme az utóbbi időkben a kedvencem: **szóbonctan**. Tökéletes szó. Boncoljuk a szót azért, hogy tanulmányozzuk, tanuljunk, mint az orvosok az emberi testet. Dióhéjban ez a nyelv kiváló.

A művészi mivoltához hozzátehetjük azt is, hogy mit lehet ezzel a nyelvvél művelni. Olyat, amit más nyelvvél nemigen lehet. Figyeld csak meg ezeket a keresztmetszeteket. Ezt ma küldték nekem:

- Össze ne tévedd a boka táját a toka bájával!**
- a borztanyát a torz banyával!**
- a csárda zaját a zárda csajával!**
- a harcsa máját a Marcsa hájával!**
- a jó bor kulcsát a kóbor Julcsával!**

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:

Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

Kedves Barátok!

Ez alkalommal magunkról szeretnék mesélni egy picit. Néhány számmal ezelőtt írtam a Bölcsődékről: nagyon nehéz bekerülni éves rendű várólistákkal. A mi Nachónkat se vették fel egykönnyen! Kétszer is fel-lebbedtünk az önkormányzatnál, de végül felvették. Tavaly októberben bekerült a **bölcsibe** és egyben az első igazi magyar közösségbe. Mára már magyarul is nagyon jól kommunikál. Így már én is teljes nyugalommal (azért kicsit mégis izgult az anyai szívem...) nekiláttam munkát keresni.

Sikerült, és az idén januárban elkezdtem dolgozni mint osztályos orvos a Jahn Ferenc Dél-pesti kórház belgyógyászati osztályán.

Így egy hónap után elmondhatom, hogy szerencsém volt, mert habár elég messze van lakásomtól, a munka légköre nagyon jó. Sokan segítenek, pátyolgattak az első napjaim alatt. Senki sem érti miért pont ide, Magyarországra jöttem vissza, s miért akarok itt dolgozni az egészségügyben, ahol százával mennek el külföldre. Azt szoktam mondani, hogy „*kicsit egyenlitem a mérleget...*”

Sok mindenki megmosolygott már, mert azért néha mondok furcsaságokat, vagyis nem pont úgy fejezek ki valamit, ahogy a többi magyar doktor. Például, a múltkor azt mondtam a főnökömnek a nagyvizit alatt, hogy az egyik betegem már jól van, mert „ledagadt a lába”, ő pedig csak nézett és kérdezte, hogy mi történt a beteggel? Amire én ismét: „ledagadt a lába”! Persze ilyen nincs, helyette *lepadt a lába* a helyes kifejezés. Szerencsémre inkább édesnek, viccesnek tartják a szóhasználataimat.

Most vannak először „saját” pacienseim, olyanok, akikért én felelek. Furcsa érzés, talán enyhén rémisztő is. Igyekszem legjobb tudásom szerint dolgozni, segíteni a gyógyulásukban, kísérni őket a bentlétük alatt. Talán a legnegatívabb tény az, hogy a munkaidő nagy részét nem a paciensekkel töltjük, hanem a sok bürokratikus ügyvel. Hihetetlen nagymennyiségű papírt kell kitölteni. Mi mindent kell leírni!

Örülök, hogy ismét tudományos módon használom az agyamat, hiányoltam már. Tudás szempontjából

minden nap egy kihívás, de szellemileg is. Rövid egy hónap alatt észrevettem, milyen sok energiát emészt az empátia. Egyrészt a paciens-orvos kapcsolat feltölt, de nagymértékben az orvostól egyfajta lelki-szellemi energiát is igényel, mert nyilván a paciensek állapotából kifolyólag szüksége van rá. Arra is rájöttem, hogy ezt óvatosan kell kezelni, mert nem végtelen.

A hallálal is találkoztam már. Hát nem könnyű, s nem is hiszem, hogy valamikor az lesz. Inkább abban bízom, hogy majd tapasztalattal jobban kezelem.

A paciensek mosolya, ahogy őszintén örülnek, amikor reggel bemegyek hozzájuk, az sokat ér. Szeretem a munkámat.

Most mint újonc még nem dühítenek annyira az anyagi hiányok, a keretek állandó hiánya, az, hogy manapság Budapesten egy utcaseprő több fizetést kap, mint egy orvos, de megértem azt, aki már megelégedte és külföldön próbál szerencsét. Szívből kívánom, hogy legyen egy nagy váltózás, javuljon az egészségügy helyzete. Persze, ehhez az egész ország helyzete kell, hogy javuljon. Részben gazdasági téren gondolkodom, de nagy részben (talán főleg!) egy hozzáállás, gondolkodásforradalom szükséges.

Köszönöm, hogy kibeszélhettem (leírhattam...) a lelkemet! A következő hónapig kívánok nektek **jó egészséget!**

Teri

Csurka István Zaháék emlékkönyvébe írt sorai 1989-es látogatásakor, egy ZIK továbbképzőn:

*Meglehet, hogy egy kicsit megfájdítottam a
névvel a nyomorúságaimmal, de később
talán Ti is megtudjátok, hogy az öröm és
a remény is a tragikus pesszimizmus
elvártóságából sarjad ki: abból valóban
tudósítok, hogy bár valószínűleg a dolgo-
som semmit sem tudunk, mégis feloldoz-
zunk magunkat ezektől a változásoktól, mert
jobbat, tisztességebbet nem tehetünk.
1989. május 3. Csurka István*

Meglehet, hogy egy kicsit megfájdítottam a szíveteket a szomorúságaimmal, de később talán Ti is megtudjátok, hogy az öröm és a remény is a tragikus pesszimizmus elszántságából sarjad ki: abból halálos tudásból, hogy bár változtatni a dolgokon semmit sem tudunk, mégis feloldozzuk magunkat ezekért a változásokért, mert jobbat, tisztességebbet nem tehetünk.

1989. május 9

Csurka István

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Junca 4250 - (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN ez1955@gmail.com
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Rugonyi Attila
Szerdától szombatig 19 - 21 óra. Hosszú hétvégeken zárva.
hungariabuenosaires@gmail.com

Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétvégén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

**Nem mindegy, hogy egyöntetű vagy ön egy tetű
hogy mögöttem vagy nem öttem mög,
hogy mire fekszel: nedves köre vagy kedves nőre,
hogy köhögve röpülsz vagy röhögve köpülsz.**

Ez nem minden. Magyarul még többet is lehet művelni, pl. egy hosszú szöveget csupa „há” betűvel írni. Próbáld meg! A humor.myhunet.com honlapon (humor itthon) Henrik írja kedves Helgájának:

Helgám!

Hazám határait hátrahagyva, három hétig Hegel, Heine hónapban, Hannoverben, Hamburgban helyettesíttem hivatalos honoráriumért Hans Herbertet. Hetedikén hétfőn hármán Hédivel-Hugóval (holland házaspár) Hágából Helsinkibe hajóztunk. Hédi horgolt, hímzett. Hugó heverészett, hálólhelyére húzódtott, hogy Horatiusnak hódoljon. Hajósaink hevenyészett hálóval, horggal hitvány heringet halásztak. Hajónkat hamarosan hömpölygő hullámok háborították, halászcsonakként himbálták, hányták Herkulesünket... (menj be a honlapra, olvasd végig, ez csak a kezdete!)

Igen. Kétségtelen, hogy **remekmű** ez a magyar nyelv. Remek remekmű! Örülök, hogy közöm van ehhez a remekműhöz!

Ami az íróasztalon maradt:

Ismergetjük, tanuljuk egész életünkben anyanyelvünket is, ezt a sokszínű sokarcú csodát. S minél jobban megismerjük, annál szebbnek, gazdagabbnak, csillogóbbnak látjuk. (Lőrincze Lajos)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungaria - Pje. Junca 4250, 1.em., Olivos
4799-8437 - nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19-21 óra

269	Illyés Gyula: Tűz vagyok (Petőfi élete)
321	Mauriac, François: Tékozló szív (Thérèse Desqueyrand. Az éjszaka vége)
517	Hegedűs Lóránt: Kossuth Lajos, legendák hőse
2022	García Márquez, Gabriel: Szerelem a kolera idején
2323	Fűry Lajos: Az ellopott szerelem
2472	Csurka István: Hamis tanú
2789	Cseres Tibor: Én, Kossuth Lajos
3059	Csurka István: Az elfogadhatatlan realitás (esszé)
3174	Csurka István: Ki lesz a bálánya? Szájhős, stb.
4072	Magyarországi hadjárat 1849 - Orosz szemtanúk a magyar szabadságharcról (szerk.: Katona Tamás)
4289	Tersánszky J. Jenő: Rossz szomszédok. Az én fiam
4394	Rachmanova, Alexandra: Szerelem, Cseka, halál
4634	Kovács Endre: Bem, a magyar szabadságharcban
5181	Magyar írók humoros írásai

En castellano

S-261	Márai Sándor: La hermana
S-264	J. Berend, Miklósné: Pasión húngara
S-267	Petőfi, Sándor: Libertad, amor. Poesías y cartas

Videokazetták

VK-102	A természet védelmében: Nemzeti parkok
VK-114	Rozmaring (Harsányi Zsolt regénye szerint) Vigjáték
VK-143	Magyar novellák (Ambrus Z., Mikszáth K., Nagy L.)
VK-170	Budapest, Szentendre, Magyarország (spanyol szöveggel)